

ZAMYŚLENIA

Syr 6, 18-37;

Łk 2, 39-52.

Jezus poddany swoim rodzicom, ale stawiający na pierwszym miejscu sprawy Ojca, czyniący postępy w mądrości, latach i łasce, jest zawsze żywym przykładem dla wychowanków i tych, którzy sami przejmują ster swego wychowania. Ich poucza specjalnie autor Księgi Syracha, gdzie i jak mają szukać prawdziwej mądrości, która może pokierować życiem ku jego celowi.

Ef 5, 21-6,9;

Kol 3, 1-4, 1.

Teksty listów Pawłowych mówią o zasadach życia domowego w kontekście tak wielkich spraw, jak stosunek Chrystusa do Kościoła, jak śmierć i zmartwychwstanie Pana. Na nasze życie rodzinne trzeba popatrzeć poprzez ten pryzmat i wyciągnąć wnioski praktyczne.

Rdz 2, 15-25;

J 2, 1-12.

Małżeństwo wywodzi się z planu Bożego, ma być związkiem świętym, pochodzącym od Boga, związkiem świadczonej sobie pomocy, związkiem nierozzerwalnym. Do tego trzeba Bożej mocy. W sakramencie małżeństwa Jezus przemienia zwykłą ludzką miłość na miłość przeobstwowaną jak zamienił wodę w wino w Kanie Galilejskiej. Tylko taka miłość może sprostać zadaniom, jakie rodzinie chrześcijańskiej stawia Chrystus.

Mt 25, 31-46;

1 Kor 13, 1-13.

Św. Paweł ukazuje nam cechy prawdziwej miłości. Tylko taka miłość może budować jedność pomiędzy ludźmi. Sprawa miłości, to nie jest sprawa dowolnego wyboru. Każdy człowiek będzie sądzony według uczynków miłości. Kto ich nie wypełnia, zasługuje na odrzucenie, gdyż nie zauważył w bliźnich, także tych najbliższych, samego Chrystusa.

Koh 2, 1-11;

Łk 10, 30-37.

Refleksja mędrca Starego Testamentu ukazuje zwodniczość i marność wszystkich dóbr, jeżeli człowiek pragnie szukać tylko radości i szczęścia dla siebie. Przypowieść o miłosiernym Samarytaninie pokazuje przykład miłości wychodzącej na pomoc drugiemu człowiekowi. Ten, kto praktykuje czynną miłość, nie doświadcza marności, a jego życie nie jest pogonią za wiatrem.

1 Kor 6, 12-20;

1 P 1, 13-2, 10.

Nasza pomoc w wypadkach nędzy moralnej musi opierać się na jasnym poznaniu wielkości i darów Bożych. Nasze ciało, stworzone przez Boga, ma służyć Panu, nie rozpuścić bo należy do Chrystusa. Będąc jego ludem wybranym specjalnie, musimy być świętymi, bo On jest święty i nabył nas swą Krwią. Te podstawy życia chrześcijańskiego są jedyną drogą wyjścia z obecnego kryzysu moralnego. Trzeba o nich dużo myśleć i mówić.

Prz 23, 30-35;

Mt 24, 45-51.

Księga Przysłów to księga mądrościowa Starego Testamentu, zawiera także refleksję na temat pijaństwa, Wino błyszczy się i rodzi pragnienie, ale w rzeczywistości kąsa jak wąż i jad wypuszcza. Pan Jezus nawołuje zaś do czujności. Kto nadużywa napoi alkoholowych nie czuwa, nie jest przygotowany na przyjście Pana i naraża się na wyrzucenie tam, gdzie będzie płacz i zgrzytanie zębów.

Mdr 6, 12-21; 7, 8-14;
Łk 12, 22-31.

Mądrość to przede wszystkim umiejętność życia zgodnie z wolą Bożą. Dla jej zdobycia warto się potrudzić. Ona przewyższa berła i trony, większa jest na bogactwa i drogie kamienie. Kto ją posiada, zdobywa wiele. Dlatego sprawy Boże trzeba postawić na pierwszym miejscu. Osiągnięcie mądrości Bożej jest ważniejsze niż troski o pokarm i odzienie.

Jdt 8, 1-36;
2 Tm 2, 1-13.

Dzielna wdowa Judyta przeciwstawiła się tchórzliwym rządom miasta, którzy nie pokładali ufności w Bogu. Sama powzięła plan oswobodzenia miasta. Ufność w Bogu uzdolniła ją do wielkich rzeczy dla dobra społeczności. Św. Paweł napomina natomiast swego ucznia Tymoteusza do trudzenia się wokół sprawy Bożej. To przykłady dojrzałej postawy, która wypływa z wierności wobec Boga.

Pwt 6, 1-25;
Mt 18, 15-20.

W Księdze Powtórzonego Prawa czytamy te słowa: *Gdy syn twój zapyta Cię kiedyś... odpowiesz.* Po tym następuje treść pouczenia, jakie w rodzinach można przekazywać. Bóg chce mieszkać między ludźmi, ale oni muszą o tym pamiętać i tę radosną wieść przekazywać swym najbliższym, każda bowiem społeczność rodzinna (dwoje lub troje) spotyka się z Chrystusem i powinna stanowić jedność z Bogiem i między sobą (stąd braterskie upomnienie).

Koh 11, 9-12, 7;
Hbr 3, 7-4, 13.

Mędrzec nawołuje, aby korzystać z życia i młodości. To staje się szczególnie aktualne w chwilach odpoczynku, ale przestrzega przed nieroztropnością. Trzeba zawsze pamiętać też o Stwórcy i jego sądzie, który niechybnie przyjdzie. Korzystanie z życia nie powinno oddalać od Boga, a prawdziwym odpoczynkiem chrześcijanina jest niebo. Aby ten odpoczynek osiągnąć, trzeba każdego dnia (dziś) wsłuchiwać się w wołanie Pana.

Ps 105;
Hbr 11, 1-40.

Psalm 105 jest hymnem opartym na rozważaniu zbawczej historii narodu. W Liście do Hebrajczyków zaś pokazane zostały wzory wiary w przekroju całej historii narodu wybranego. Pismo Święte uczy nas patrzeć na tradycje narodową i religijną. Przypomina ją i utwierdza. Każda bowiem społeczność musi żyć swoją tradycją, a jeżeli od niej się odetnie, odetnie dopływ życiodajnej mocy i uschnie.